

lemme i Nazityskland, og det gjorde de da dengang, så det er da ikke noget forkert i. Men det, jeg bebrejder østrigerne – og det har jeg lov til både som privatmand og som folketingsmedlem – er, at 27 pct. af dem stemmer på Jörg Haider, der har forherliget banderne fra Hitler-tyskland; det bebrejder jeg dem, og det har jeg lov til.

Og så spørger begge de sidste spørgere, hr. Holger K. Nielsen og hr. Thulesen Dahl: Kan vi så være sammen i EU? Ja, jeg regnede med, at det ville gavne med hensyn til at gøre Østrig sundt, at få lægt Østrigs sår. Jeg går også meget interesseret ind for at få Tyrkiet med i EU, fordi jeg gerne vil være med til at påvirke det land, og ved at sluse det ind i familien vil jeg gerne komme til at stå det så nær, som jeg skildrede i min ordførertale, at jeg kan påvirke det. Det er altså ikke lykkedes os godt nok i Østrig, i nogen grad måske, men ikke godt nok, så vi må gøre det bedre.

Og så skal jeg til sidst til hr. Thulesen Dahl sige, at hvad der skal til, skal jeg ikke give opskriften på, men der skal det til, at de 14 lande iagttag og finder det rigtige tidspunkt, den rigtige anledning til at lempe. Spørgsmålet fra hr. Thulesen Dahl er retorisk. Det er, ligesom når hans partifæller spørger, hvor mange udlændinge Danmark kan modtage. Det har han heller aldrig fået svar på, for det er der ingen der kan sætte noget tal på, og der er ingen, der nøjagtigt kan sige, at i den og den givne situation skal vi hæve disse restriktioner, men det kommer nok, og når de så er hævet, står advarslen, som jeg sluttede min ordførertale med, stadig væk lysende klar med udråbstegn efter.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, at hr. Arne Melchior ønskede, at Østrig skulle være med i EU og stadig væk skal, fordi det er bedre at have en dialog og have det land inde i familien, som hr. Arne Melchior betegner det, og dermed jo også kunne samtale med det om tingene.

Vil hr. Arne Melchior så utvetydigt tage afstand fra alt det pjat, der foregår for tiden, med at også danske ministre tager til ministerrådsmøder i EU og ikke vil hilse på deres østrigske kolleger, og at der er ministre til ministerrådsmøder, der demonstrativt tager høretelefonerne af, når det bliver oversat, hvad der bliver sagt, når de østrigske ministre tager ordet, og eventuelt udvandrere fra lokalet og lignende? Alle de

her ting, der sættes i værk, og som jo netop handler om, at man ikke samtaler, at man ikke fører dialog, kan vi få hr. Arne Melchior til at tage afstand fra dem?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, de manøvrer, som hr. Thulesen Dahl her skildrer, er såmænd ikke noget, der aftvinger mig den allerstørste respekt. Det gør de ikke. Men sådan er det jo tit. Når man er 14 om noget, så må man i fællesskab finde et mønster. Og hvis de 12 så mener, at man gør sådan, så er det vanskeligt for de to sidste eller den sidste at sige: Næ, jeg gør det på en anden måde, jeg træder fra.

Jeg lagde mærke til, at der var en partileder, der modtog den østrigske ambassadør her i huset en af de dage, hvor vi havde møde i Nævnet. Det misbilligede jeg. Jeg har også fået sådan en opfordring. Jeg har takket nej. Men altså: at tage hovedtelefonerne af og alligevel forstå, hvad der bliver sagt på det sprog, der tales, er selvfølgelig på kanten.

Men det er jo ikke vigtigt, det er jo bagatelernes bagatel. Det, det drejer sig om, er, at de 14 landes handling har nytet, har nytet stort, og at der er sat et punktum og sendt et signal både til Østrig og til adskillige andre lande. Og der vil komme adskillige lejligheder, spør jeg, i de kommende år, hvor vi er tilfredse med, at det signal er blevet givet. Det vil lette mange handlinger, det vil forklare mange ting, vi vil gøre i fremtiden, og derfor er hovedresultatet og facit af den begivenhed, vi har været ude for, sundt og godt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, på dette her tidspunkt i debatten skal jeg ikke komme med noget langt indlæg, men blot sige, at forløbet i hvert fald for mit vedkommende startede i oktober måned, da valget til det østrigske parlament fandt sted og der tegnede sig et mønster, hvor nu endnu et medlem af den europæiske familie havde en befolkning, som forkastede nogle fundamentale værdier i de demokratier, vi har rundt om os. Helt oplagt var der et ønske om at se stort på nogle menneskerettighedsforhold; der var helt oplagt et ønske om at se ned på nogle fremmede grupper